

Biblioteka

„dereta vam predstavlja...”

Urednik izdanja

Kata Kaluđerović

Naslov originala

Taeko Kono

TODDLER-HUNTING

and other stories

Yôji-gari (Toddler-Hunting) © 1961, Yuki (Snow) © 1962, Gekijô (Theater) ©1962, Kani (Crabs) © 1963, Yoru wo yuku (Night Journey) © 1963, Ari Takaru (Ants Swarm) © 1964, Michishio (Full Tide) © 1964, Saigo no Toki (Final Moments) © 1966, Majutsushi (Conjurer) © 1967, Hone no Niku (Bone Meat) ©1969 by Taeko Kono

Copyright © by Akira Kono

Serbian translation rights arranged with Akira Kono through Japan Foreign-Rights Centre

Copyright © 1996 by Lucy North

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2025

Lov na dečaćiće i druge priče

Taeko Kono

Prevod sa engleskog
Danko Ješić

Noćno putovanje

Yoru o yuku, 1963.

Kad se večernji kviz završio, njen muž je pružio ruku da isključi televizor. Oduševljena publika smanjila se do tačke na ekranu, a onda nestala.

„Hej, šta ih je toliko zadržalo?“, upitao je Murao kad je ponovo prekrstio noge i pogledao na sat. Rekli su Saekijevima da dođu nakon večere, ali bilo je pola deset i gosti su kasnili.

„Nemoguće je da su zaboravili“, odgovorila je Fukuko. „Ali možda neće doći sad kad je ovako kasno.“

Murao je progundao nešto, izgledajući mrzovoljno na tren, ali izraz lica mu se promenio: „Da upadnemo mi kod njih?“, predložio je. „Trebalo bi da su kod kuće.“

„Stvarno?“ Fukuko nije oklevala. „Hajdemo u šetnju, a onda ćemo samo banuti. Ako nisu kod kuće, nisu kod kuće.“

Bila je subota uveče, tako da su mogli da ostanu budni koliko god su želeli. Murao je odlučio da ide odeven u jukatu, pamučni kimono koji je trenutno imao na sebi. Fukuko se takođe nije prevukla, samo je zamenila pojas.

Fukuko je zastala dok je zaključavala ulazna vrata: „Da li sam zaključala kuhinjska vrata?“

Murao se vratio i pritisnuo kvaku staklenih vrata.

„Zaključana su.“

Fukuko je izvukla ključ iz brave i gurnula ga ispod pojasa.

✱

Noć je bila neuobičajeno vedra za sparno godišnje doba, vlažna i hladna, i zvezde su bile na nebu. Večernji voz do centra grada bio je gotovo prazan. Kad su se Fukuko i Muraō udobno smestili na dva slobodna sedišta, svež povetarac dunuo je kroz otvorene prozore – i sve je, čak i mlečno svetlo u vagonu, izgledalo kao da blista od nekog neobičnog uzbuđenja.

Fukuko nije imala predstavu da vožnja vozom u letnje večer može biti tako prijatno iskustvo. Oni i Saekijevi redovno su posećivali jedni druge – bili su udaljeni pola sata vožnje. Bračni par Saeki živeo je četiri tramvajske stanice od kraja železničke linije. Ali ovo je bio prvi put da su Muraōvi krenuli uveče bez najave. Saekijevi su uglavnom dolazili kod njih, pošto su imali automobil. Posećivali su Saekijeve na povratku iz centra grada, ili su se dogovarali da dođu do njihovog stana nakon radnog vremena. Ali dok je sedela tu, uživajući u prijatnoj noćnoj vožnji vozom, Fukuko se iznenadila što im nikada ranije nije palo na pamet da sednu na voz. Bilo je to dosta neobično, budući da su se veoma dobro slagali.

Fukuko je poznavala gospođu Saeki, ili Utako, otkako su bile male. Njihove porodice su stanovale u komšiluku, i kad su se sprijateljile, provodile su sve vreme zajedno. Utako je bila starija od Fukuko, ali samo dve godine.

Kad je Fukuko pošla u obdanište, Utako je već bila u osnovnoj školi. Obdanište u koje je išla Fukuko bilo je isto ono u koje je nešto ranije išla Utako. Fukuko je išla i u istu osnovnu školu, i mada se nije namerno trudila da ide stopama svoje prijateljice, na kraju je upisala istu srednju školu kao Utako, i isti koledž. Rat je

bio pri samom kraju kad je Fukuko upisala koledž, i studenti su bili mobilisani i raspoređivani, po odeljenjima, da rade u fabrikama, tako da je retko viđala kolege iz drugih odeljenja. Kad su se studenti po završetku rata vratili na koledž, apsolvanti su bili primorani da diplomiraju šest meseci ranije, u septembru. Utako je, međutim, upisala postdiplomske studije i nastavila da svakoga dana ide na koledž, a Fukuko je uradila isto naredne jeseni.

Fukuko nije oponašala svoju prijateljicu do te mere da bi postala istraživačica. Nije imala nikakve posebne ambicije, a kad je diplomirala, prihvatila je posao obične službenice u jednoj kompaniji. Utako je, međutim, ostala na fakultetu godinama, postala je istraživačica, onda predavačica, pa asistentkinja.

Utako je u mladosti bila izuzetna plivačica. Provodila je toliko vremena u bazenu srednje škole da se nije vraćala kući pre šest, čak ni kad je spremala ispite – ocene su joj ionako bile izuzetne. Fukuko se zaprepastila Utakinim pripremama za ženski koledž, koji je i sama nameravala da upiše dve godine kasnije. Utako je poticala iz fakultetski obrazovane porodice. Majka joj je bila nezanimljiva, obična domaćica, ali otac joj je bio univerzitetski profesor fizike i medicine. Fukuko je pretpostavila da će Utako makar pokušati da upiše neki profesorski koledž ili medicinski fakultet. Utako je, međutim, rekla da bi se „nasmrt dosađivala“ na takvim mestima.

Možda je uobraženost starijih sestara odbila Utako od toga; čak ni sad kad je univerzitetska profesorka, nimalo ne liči na uštogljenju učenjakinju. Utako je bila najmlađa u svojoj akademski naklonjenoj porodici, to je bilo sve – bilo je sasvim očekivano da stekne različite diplome. Za Utako, to je bio samo još jedan posao.

Za vreme školovanja, Fukuko se sećala kako joj je Utako pomagala na različite načine. Naučila je da pliva, na primer, uz pomoć prijateljice. Jednog dana, kad je Fukuko bila prvi razred srednje škole, Utako je došla i naterala ju je da vežba plivačke zamahe stojeći

na strunjači. „Uskoro ćeš savladati bočni stil“, rekla je, a onda su usledile dve lekcije u školskom bazenu. Fukuko, koja je bila sposobna samo da pluta s licem u vodi i napravi nekoliko nesigurnih zamaha, iznenada je shvatila kako je sposobna da prepliva čitavu dužinu bazena i vrati se – a naredne godine, kvalifikovala se za školski plivački tim. Utako ju je pozvala na logorovanje (Fukuko, tad nova učenica, bila je previše stidljiva da ide sama). Pomogla je Fukuko s domaćim iz matematike kad je ona gotovo bila digla ruke od toga, smireno joj je ispisala jednačine u tren oka i praktično joj je dala rešenja. Čak je donela Fukuko prijavni list za koledž. Kad je Fukuko spremala ispite, Utako joj je dala savet o tome koju temu za esej da odabere: poslednjih nekoliko godina, kazala je, teme su se uvek vrtele oko rata.

„Dekan ocenjuje radove“, rekla je Utako. „Stvarno mu je drago ako govoriš stvari kao što su 'Žene olakšavaju funkcionisanje ratnog društva.' Potruđi se da ubaciš to negde.“

Na dan ispita, kad je Fukuko pročitala naslov eseja „Uloga žena u ratu“, brzo je sela da piše.

I pored toga, i pored svih tih usluga, Fukuko nikad nije osećala da joj nešto duguje – Utako se nikad nije razmetala. Fukuko je bila najstarije dete; Utako je bila najmlađa u porodici; Fukuko nikad nije imala osećaj da se neka nadarena starija devojčica brine o njoj. Utako je doživljavala kao vršnjakinju i prijateljicu – veoma blisku prijateljicu.

U srednjoj školi, dani koje su mogle da provedu jedna kod druge neizostavno su postali ređi, ali su po podne čekale jedna drugu na stanici i išle kući zajedno. Ako je to bilo jedino vreme koje su provodile zajedno više od mesec dana, Fukuko bi dobila osećaj kako mora propisno da razgovara sa Utako, koja je izgleda osećala isto. Fukuko se setila kako su se sastajale tokom vežbi subotom ujutro. „Možeš li da dođeš po podne?“, pitala bi jedna drugu. „Možeš li da me posetiš sutra?“

Tokom poslednjeg dela rata raspoređene su u različite fabrike, što je okončalo njihove sastanke. Ali kasnije, dogovorile su se da se sastaju svakog meseca, čak i kad odrastu i napuste dom.

Ubrzo nakon što se Utako zaposlila kao istraživačica na fakultetu, upoznala je jednog mladog profesora, jednog od očevih bivših studenata. Verili su se. Šest meseci kasnije, jedanaest dana pre venčanja, Utako je raskinula veridbu. Nikad nije rekla zašto je odlučila tako, iako su se uvek poveravale jedna drugoj, sve dok nije ispričala Fukuko sve o toj vezi. Utako je dugo ostala sama.

Fukuko je, u međuvremenu, dala otkaz na poslu i udala se za Muraoa, dve godine starijeg kolegu. Dugo su se viđali pre veridbe, a Murao je odlagao venčanje dok njegova mlađa sestra nije pro našla verenika, a onda i dok mu otac nije umro. Kad su se konačno venčali, Fukuko je imala gotovo trideset godina. Ispričala je Muraoa za Utako, naravno, a Utako za Muraoa, ali nije uspela da ih upozna. Murao nije bio društven čovek i prilika se nikad nije ukazala.

Kad ih je Utako konačno posetila, Murao nije mogao da prestane da zuri u nju.

„Izgleda tako mlado!“, uzviknuo je čim je ova otišla. „Nikad se ne bi reklo da mi je vršnjakinja. Izgleda kao da ima dvadeset tri ili dvadeset četiri godine!“

Utako je bila privlačno vitka i sitne građe, veoma sitnih kostiju. Njeno ovalno lice, bez grama suvišnog mesa, i dalje je izgledalo mlado i lepo kao devojačko, a izraz u njenim očima bio je toliko nedužan da je bilo teško poverovati kako je posmatrala svet već trideset godina. Bila je slika i prilika zdravlja, mada se činilo da više ne pliva toliko. Ponašanje joj je bilo skromno i nenametljivo. Nikad nije govorila o svojim sestrama (jedna je bila udata, a obe su stekle visoka akademska zvanja) na omalovažavajuć ili kritički način, već samo uz jednostavno i iskreno divljenje. Te večeri je otišla rano, govoreći kako mora da kupi knjigu za jednu od

sestara: „Ako krenem prekasno, prodavnica će se zatvoriti i ja ću biti kriva ako ona ne završi svoj posao.“

„Tvoja prijateljica je možda pametna“, kazao je Murao kasnije, „ali je čudna, zar ne? Čak i za nekog ko izgleda tako mladoliko.“

Naravno, to nije značilo da ona nije bila draga Muraou. Utako je volela da pije, to je sve, i kad god je bila pripita, ustajala je od stola i plesala za njih. Okretala se po sobi, pevušeći neku melodiju, dižući ruke ostrim, otmenim pokretima. I uradila je to i te prve večeri kad su bili zajedno.

„Voleo bih da prisustvujem jednom od tvojih predavanja“, kazao je Murao dok ju je gledao s divljenjem. „Da vidim izraz tvog lica dok predaješ.“

„Ne dolazi u obzir...“ Utako je odbacila tu ideju odmahnuvši rukom.

„Ne razumem zašto tako lepa žena nije udata“, Murao se često pitao naglas, pred Fukuko.

Nakon što je Utako otkazala venčanje, Fukuko nije saznala ništa više od nje o tome, kao ni o drugim muškarcima koje je možda upoznala. Fukuko je jednom pokušala da pokrene temu raskinute veridbe, ali Utako je samo rekla: „Ni on se nije oženio.“ Naravno, iz drugih izvora, Fukuko je čula da su dva ili tri muškarca otad zaprosila Utako. Izgleda, međutim, da ih je sve odbila. Kako Utako nije pričala o tome, čak ni s njom, i raskinula je veridbu jedanaest dana pre venčanja, Fukuko je pretpostavila da je razlog za njeno oklevanje da se uda ličan i neprijatan – nešto što je ostavilo prilično veliki ožiljak.

Kad su bile male, od milja su zvale jedna drugu „Utako-čan“ i „Fukuko-čan“. Kad su odrasle, međutim, to je postalo malo zvučnije, „Utako-san“ i „Fukuko-san“. Murao ju je, međutim, zvao „Uta-čan“, kad god je pričao o njoj u njenom odsustvu, a Fukuko je, prirodno, počela da radi to isto. Kad je Murao počeo da se tako direktno obraća Utako, Fukuko je ponovo sledila njegov primer.

Utako je, međutim, nastavila da koristi ono pomalo uzdržanije oslovljavanje.

Utako je povremeno noćila u njihovoj kući. Ako je trebalo da održi predavanje ujutro, Murao bi je zvao da brzo krene s njim, i njih dvoje bi otišli zajedno – izgledajući celom svetu kao ljubavni par, mislila je Fukuko dok ih je veselo gledala s vrata. Obavestila ih je šta misli o tome i pobrinula se da Murao zna kako joj je ta pomisao draga: „Kad budeš hteo da me prevariš, uradi to s Utačćan, molim te, a onda ćemo svi živeti zajedno.“

„Hm, to nije loša ideja“, odgovorio je.

Ali onda, jednog popodneva, tri godine kasnije, Utako je došla da kaže Fukuko da se verila.

„U stvari“, dodala je, postidićeno, „to je neko koga poznaješ.“

Nije valjda Murao?, odmah se zapitala Fukuko.

„Neko koga veoma dobro poznaješ“, nastavila je Utako. Široko se osmehujući, kazala je da joj je verenik Saeki. „Zar ne misliš da je to neobićno?“

Fukuko je, mnogo godina ranije, zaposlila Saekija kao nastavnika engleskog za svoju sestru, kad je spremala prijemni ispit za srednju školu. On je tada bio brućoš na univerzitetu, njena sestra je imala petnaest godina, a ona je imala oko dvadeset pet.

Fukuko je prvo pokušala da sama podučava svoju sestru, ali Tošiko se stalno žalila, optužujući je prvo za nesposobnost, a onda da je ući besmislicama. Bez prestanka su se svađale. Fukuko je posumnjala da verovatno ne predaje sestri kako treba. Dobila je sertifikat za predavaća nakon diplomiranja, ali to je bilo na kraju rata, kad nije bilo nastave, tako da joj je predavanje bilo naporno.

„Dobro!“, kazala je sestri. „Tvoj naredni profesor neće praviti greške, ali neće trpeti ni cmizdrenje!“ I otišla je pravo na univerzitet, zatražila imena studenata kojima je potreban dodatni posao i pronašla profesora: tako se desilo da je unajmila Saekija.

Krajem jeseni iste godine, Fukuko se vraćala s posla i bila je nadomak kuće kad je videla Saekija kako hoda malo ispred nje.

„Stvarno sam vam zahvalna što pomažete mojoj sestri“, kazala je sustižući ga.

„Nema na čemu“, odgovorio je Saeki, i nakon još nekoliko koraka dodao: „Postoji nešto o čemu želim da razgovaram s vama.“

„O?“

„Ako nemate ništa protiv, razgovarao bih s vama nakon njenog časa. U dnevnoj sobi, na primer.“

„Shvatam.“ Stigli su do kuće. Verovatno je želeo da potegne neku neprijatnu temu, mislila je Fukuko, sestrine prijemne, ili možda njenu lenjost. Fukuko ga je zaposlila, i on je sigurno mislio da će mu biti lakše da razgovara s njom nego s njenim roditeljima.

„Pa, videćemo se malo kasnije, dakle“, rekla je otvarajući kapiju.

Tri sata kasnije, sedeli su u dnevnoj sobi okrenuti jedno prema drugom.

„Pa, u stvari“, počeo je Saeki, „posredi su neka pisma koja sam dobio.“ Otkopčavši zlatno dugme nasred sakoa, izvadio je tri mala, neispisana, već otvorena koverta: „Molim vas, pročitajte ovo.“ Gurnuo ih je preko stola k njoj i, zakopčavši sako, seo je pognute glave.

„Dobro, u redu.“

Fukuko je uzela jedan koverat i iz njega izvadila pismo, koje je razmotala. Na vrhu stranice bez linija videla je reči: „Mom voljenom“, napisane nespreditno. Naredni red je počinjao sa: „O, učitelju, mislim da ste previše zli...“

„Šta?“, upitala je Fukuko mršteći se. „Dakle, Tošiko...“

Saeki je podigao glavu i uzeo pismo, okrećući ga da joj pokaže ime pošiljaoca – neko ime koje Fukuko nije prepoznala.

„Ko je to?“

„To je moja druga učenica“, odgovorio je Saeki, „ide u drugi razred srednje škole. Šta da radim? Molim vas, pročitajte druga dva.“

Fukuko nikad u životu nije videla ljubavno pismo tako da nije imala sa čim da uporedi ova, ali sva tri su počinjala istim rečima, „Mom voljenom“, i izgledala su zaprepašćujuće opširno. Na drzak i sitničav način, optuživala su učitelja da je previše zao i da ne želi da prihvati osećanja svoje učenice, iako zna da mu ona piše pisma.

„Stvarno se zaljubila u mene, zar ne?“, pitao je Saeki.

„Izgleda tako.“

„Šta da radim?“

Što se njega tiče, kazao je, ima dve mogućnosti: ili da obavesti devojčine roditelje i zamoli ih da razgovaraju s njom, ili da prestane da joj drži predavanja. Ali brinuo se da bi ta devojka mogla da uradi nešto drastično. Zato je želeo Fukukin savet. Imala je sestru. I sama je bila devojka tih godina. Mogla je da predvidi emocionalne reakcije adolescentkinja.

Kako je on istinski iskrena osoba, pomislila je Fukuko. Da je ona dobila takva pisma, smatrala bi ih šalom i smejala bi se s prijateljicama čitajući ih. Ali ovaj muškarac ih je shvatio ozbiljno, pognuo je glavu, dao joj je da ih pročita kako bi mu rekla šta da radi. Pa, njena sestra je bila sasvim bezbedna s nekim takvim.

Osećajući olakšanje što ta pisma nemaju nikakve veze s njenom sestrom, odlučila je da se u potpunosti posveti ulozi Saekijevog savetnika. Trudeći se da zvuči što ozbiljnije, izjavila je da, šta god da odluči, niko ne može sprečiti tu devojku da ima takva osećanja – i, kad smo kod toga, jedini siguran način da je spreči da uradi nešto drastično jeste da joj uzvрати osećanja. Ali onda, da li je on odgovoran što je ta devojka odlučila da bude opsednuta njim i dovede sebe u nevolju?

„Dakle“, zaključila je, samozadovoljno: „ja bih prestala da joj predajem da sam na vašem mestu. Osim ako ne postoji izvesno zanimanje...“

Na kraju je Saeki prestao da predaje toj devojci, mada ta odluka verovatno nije bila zasnovana samo na njenom savetu. Njegova

učenica nije učinila ništa drastično. Tek sedam godina kasnije, Fukuko je kazala mlađoj sestri za taj događaj. Međutim, obavestila je roditelje. Kazala je i Utako, i obe su se prilično zabavile.

Utako je ukratko obavestila Fukuko o Saekijevoj karijeri – nakon diplomiranja, prihvatio je posao u jednim dnevnim novinama na engleskom. Utako ga je srela na nekoj konferenciji pre šest meseci, i nije odmah shvatila da je to Saeki iz Fukukine priče. Tek nakon što je izlazila s njim nekoliko meseci, povezala je sve to.

Kad je Utako rekla da je njena veridba bila „čudna“, pomislila je Fukuko, htela je da kaže da je to bila čudna slučajnost, ali možda je mislila i na Saekijeve godine. Saeki je bio znatno mlađi od Utako – čak je bio znatno mlađi i od Fukuko, koja je bila dve godine mlađa od svoje prijateljice. Utako je bila sasvim otvorena: bila je šest godina starija od Saekija. Ali Utako je izgledala bar šest godina mlađa nego što je bila, a uostalom, mislila je Fukuko, važno je samo kako se njih dvoje slažu.

„Zašto ga ne dovedeš sledeći put?“, kazala je Fukuko. Kad ih je pozvala, palo joj je na um da Saeki više nije student kakvog je pamtila.

„Kakav je sad?“, zanimalo ju je.

„O, vrlo ljubazan“, odgovorila je Utako, pomalo razočaravajuće.

Saeki zapravo jednom jeste došao u posetu s Utako dok su bili vereni. Kad je pomenuta epizoda s ljubavnim pismima, rekao je Fukuko: „Tako mi je drago što sam ti se obratio za savet.“ Bila je to stvar koju je bilo ispravno reći, naravno, ali činilo se da on stvarno tako misli, i Fukuko je bila postićena, nije znala kako da odgovori. Još uvek je bio veoma iskren. Ali sad je bio muškarac, i prilično zreo.

„Zar ti nisam rekla?“, kazala je Fukuko Muraou kasnije. „Dobar su par, zar ne?“

Murao je progundao. „Uta-čan izgleda šest godina mlađe, a Saeki izgleda u skladu sa svojim godinama. Kad ih gledaš zajedno,

ona ipak izgleda malo starije od njega. Čudno je, zar ne, da se neko ko je uvek govorio kako je najmlađi u porodici, okrene i odlučno kaže mužu: 'Dušo, vreme je da pođemo.' To joj pristaje, zar ne! A i ponaša se tako nežno. Njihov brak će biti uspešan.“

„Šteta za tebe, ha?“

„To je istina.“ Murao se široko osmehnuo.

Kad god bi Fukuko naišla na nešto posebno sveže ili ukusno, odmah joj je padalo na pamet da pozove Saekijeve na večeru. Gostoprимstvo koje je iskazivala prema Utako nije bilo ništa novo, naravno, ali sad je i Murao, kad bi mu se posebno svidelo mesto na koje su otišli, često govorio: „Voleo bih da su i ono drugo dvoje ovde. Hajde da ih pozovemo sledeći put.“ Ta njegova društvenost se javila nakon što se Utako udala. Bilo je lakše, možda, izlaziti u četvoro. I tako su povremeno išli zajedno na neka mesta.

„Utako mi kaže kako više voli da dolazi ovamo nego da posećuje svoju porodicu“, izjavio je Saeki jednog dana, dok su bili u poseti.

„Pa, nadam se da je tako!“, odgovorila je Fukuko.

Utakina majka je umrla nekoliko godina ranije, a sestra joj se udala i odselila. Kod kuće su ostali samo njen otac, sada profesor u penziji, druga sestra i sredovečna domaćica.

„A šta je s tobom?“, pitala je Fukuko Saekija.

„I ja mislim isto!“, kazao je smejući se.

I Fukuko se nasmejala, zamišljajući lica prijatelja prilikom napetih poseta porodici. Murao i Utako su se pridružili, a onda, dok su se smejali, Fukuko se dosetila da se nisu smejali Utakinoj porodici nego izvesnom saučesništvu – istom mišljenju koje su imali o odnosima između njih četvoro.

Saekijevi su živeli četiri-pet ulica od tramvajske stanice. Fukuko i Murao su iz glavne ulice ušli u jednu sporednu, i kad su skrenuli na drugom raskršću, videli su prazan plac s tablom ispisanom

belim slovima: „Na prodaju: osamdeset kvadratnih metara.“ Saeikijevi su često tu parkirali svoj auto, mada nepropisno, i naravno da su Fukuko i Murao među nekoliko parkiranih automobila videli njihova mala žutosmeđa kola, parkirana malo ukrivo, tamnog vetrobranskog stakla okrenutog k njima.

„Kod kuće su, nego šta“, primetio je Murao.

„Šta li bi, za ime sveta, mogli da rade?“, uskliknula je Fukuko, a i njen glas je zvučao uzbuđeno.

Kad su ponovo skrenuli, dve ulice dalje, našli su se ispred jedne dvospratnice, prekoputa umetničke galerije, u kojoj se nalazilo dvadeset stanova s istovetnim vratima i prozorima. Stan Saekijevih bio je na prvom spratu, drugi u nizu. Kuhinjski prozor bio je u mraku.

„Sigurno su u dnevnoj sobi“, kazala je Fukuko penjući se gvozdanim stepenicama. Saekijevi su iznajmljivali taj mali jednosoban stan već tri godine, a Fukuko i Murao su znali koju prostoriju taj bračni par koristi u koje doba dana. Ali Fukuko je samo pomenula dnevnu sobu kako bi odagnala razočaranje što nije odmah videla da će biti dočekani svetlima i veseljem. Saekijevi nisu kod kuće, shvatila je. Tama iza mutnih prozora prodrila joj je do srži.

„Ima li koga? To smo mi.“ Murao je pritisnuo kvaku. Ali vrata se nisu otvorila. „Hej, Saeki!“, pozvao je glasno, kucajući.

„Izgleda da nema nikog kod kuće“, rekao je. „Kola su tu. Ali ako su otišli nekud nakratko...“

Da su otišli nekud nakratko, naravno, ostavili bi upaljeno svetlo, kao što su radili kad su pratili Muraoa i Fukuko do autobuske stanice, nakon posete.

„Pa, mora da su izašli“, rekla je Fukuko. Pokušala je da otvori klizni prozor, ali ni on nije hteo da popusti. Žudela je da čuje kako se u stanu pali svetlo i Utakino „Dolazim!“, na taj njen neposredan, jasan način...

Vrata susednog stana su se otvorila i izašla je jedna devojka mokre kose.

„Nisu kod kuće“, kazala je. „Gospođa Saeki je otišla kolima s nekim strancem negde oko pet sati.“

Ta žena nije znala da li će se gospodin Saeki negde sastati s njom, ili je i on otišao nekud. Ali, bilo kako bilo, verovatno će se vratiti kasno. „Mogu li da im prenesem poruku?“, pitala je.

„Ne, u redu je“, odgovorio je Murao. „Samo smo izašli u šetnju i slučajno navratili.“

Zahvalili su se ženi i sišli niz stepenice.

„Želiš li da se malo prošetamo?“, pitao je Murao kad su stigli do ulice.

„Koliko je sati?“

Murao je zastao, okrećući zglavak tako da mu svetlost ulične svetiljke padne na ručni sat.

„Nema još pola jedanaest.“

Skrenuli su i nastavili da hodaju, i dalje se udaljavajući od glavne ulice. Na kraju te ulice ugledali su šumarak, koji su uvek videli u daljini kad su išli od tramvajske stanice do Saekijevih. Fukuko je bila uverena da se u njemu nalazi hram boga lisice Inari, ali kad su se približili, videli su samo nekoliko visokih stabala.

Sad su morali da odaberu da li će skrenuti levo ili desno. Desno se nalazila uska ulica s neuglednim kućama i ponekim javnim kupatilom ili restoranom. Videli su neke stambene zgrade, ne prevelike, ali ipak impresivne, s tradicionalnim drvenim kapijama.

„Čudi me da ove zgrade nisu spaljene prilikom bombardovanja“, primetila je Fukuko. Čak i u polumraku, videla je da su neke od kapija i ograde iz predratnog perioda.

„U pravu si“, kazao je Murao. U toj mirnoj ulici nije bilo pešačka, nije bilo kola koja jure; verovatno je bila podjednako pusta i danju.

„Tako je tiho“, primetila je Fukuko kad je, iznenada, tačkica belog svetla napravila polukrug u vazduhu i nestala. A onda, malo dalje, još jedan luk se pojavio u tami.

„O! Svitac!“

Fukuko je imala osećaj kao da je naišla na nešto što je odavno zaboravila da postoji. Ponovo je videla treptaj svetlosti, nepun metar dalje, u podnožju ograde, kao mali svetionik.

„Uhvatiću ga“, izjavila je Fukuko i prešla ulicu.

„Ostavi ga na miru“, kazao je Murao.

Ignorisala ga je i sagla se kraj ograde.

„Rekao sam da ga ostaviš, dođavola!“, naredio je Murao.

„Baš si loše raspoložen“, odgovorila je, ali je ipak odustala i vratila se do njega. Murao nije odgovorio. Kad su ponovo krenuli, uhvatio ju je za desnu ruku, milovao ju je neko vreme, a onda je stavio njen kažiprst u usta i jako ga zagrizao.

„Šta to radiš?“, upitala je smireno Fukuko, ali trgla se od bola. Svitac je proleteo iznad njihovih glava i nestao.

Gotovo dva meseca ranije, Utako je posetila Fukuko u rano popodne. Fukuko je predložila da Utako pozove telefonom Saekija i kaže mu da dođe nakon posla, a ona će pozvati Muraoa. Tako su te dve žene često ugovarale viđanja.

Utako im je plesala te večeri. Znali su da je pripita samo na osnovu toga što je plesala – govorila je sasvim razgovetno čak i kad je bila veoma pijana. Ako bi bila nesigurna na nogama, to je značilo da je preterala. Te večeri, svi su je gledali kad je ustajala i plesala za njih tri puta, a pokreti su joj postajali sve mlitaviji i kolebljiviji.

„Hej“, kazao je Saeki, pretvarajući se da joj daje uputstva. „Sad izvodiš indonezijski ples. Saberi se.“

„Ne, ti pokreti rukama su... izuzetni“, rekao je Murao, mada se i on smejao. „Trebalo bi da snimimo ovo. Zar ne misliš da je bolja nego pre?“

Sadržaj

Noćno putovanje	5
Plima	30
Lov na dečaćiće	47
Sneg	70
Pozorište	101
Rakovi	133
Mnoštvo mrava	163
Poslednji trenuci	181
Mađioničarka	210
Meso i kosti	245
Pogovor	261

Taeko Kono
**LOV NA DEČAČIĆE
I DRUGE PRIČE**

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Sonja Beljanski Tripković

Dizajn korica
Stojan Bešir

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-587-4

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2025.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA d.o.o.**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**
KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.521-32

КОНО, Таеко, 1926–2015

Lov na dečaćiće i druge priče / Taeko Kono ; prevod sa engleskog Danko Ješić. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2025 (Beograd : Dereta). – 320 str. ; 21 cm – (Biblioteka Dereta vam predstavlja...)

Prevedeno prema: Toddler-hunting & other stories / Taeko Kono. – Tiraž 1.000.
– Str. 261–264: Pogovor / Lusi Nort.

ISBN 978-86-6457-587-4

COBISS.SR-ID 169118729